

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – III. ÉVFOLYAM – 5. SZÁM, 2010. JAN. 31.

Kedves testvéreim!

Azt, hogy az adott hatalom nem mindig tartja magára nézve kötelezőnek a törvényt, sajnos nem tölem halljátok először. Ez ügyben mára talán annyi előrelépés van, hogy lehet róla nyíltan beszélni. Sokszor nemcsak lehet, kell is, hiszen bűnösök közt cinkos, aki néma. És sajnos az, hogy a hatalom szereti át lépni a törvényes kereteket már akkor elkezdődött, amikor a szent és a világi még nem vált el ennyire egymástól. Gondoljunk csak Dávid király esetére

Nábót így felelt Ahábnak: Az Úr őrizzen meg attól, hogy odaadjam neked atyai örökségemet!

1Kir 21,3

Betsabéval. Igen, a hatalom gyakorlói emberek, még akkor is, ha Istenhez oly közel állnak, mint Dávid. Ők is elbukhatnak, hiszen az ő ajtajuk előtt is ott leselkedik a bűn, és rájuk (is) van vágyódása. Ezt sajnos így kell elfogadni, ez ellen tenni semmit nem lehet. Más kérdés, hogy egy hívő vezető képes a bűnbánatra, jó példa erre az 51. zsoltár. Azonban akár Dávid esetét nézzük, akár Ahábét, bűnbánattal sem tudták jóvá tenni azt, amit elkövettek. Persze nem közömbös a példamutatás ereje sem, nem szabad elfeledni hogy „fejétől büzlük a hal...”, ez természetesen senkit nem mentesít a normák betartása alól. A

történet külön szomorú aspektusa, hogy a bűnbe a királyt végső soron felesége vitte bele, akinek éppen segítő társnak, és nem bűnre felbujtónak kellett volna lennie Isten rendelése szerint.

A történet ezen része a legszomorúbb, persze ha nem számoljuk Nábót megkövezését. Ami mégis evangéliumi, példamutató, az Nábót magatartása. Nem a megélhetésére, nem a szőlő jó ízére hivatkozik, hanem arra, hogy ez az ő öröksége. Ezért, akkor sem vált volna meg tőle, ha a király esetleg jó fizetséget ígért érte, mert ez a szőlő Nábóthoz

tartozott. És szerintem ez a legfontosabb üzenete ennek a történetnek ma, a 21. században. Előrebocsátom, ezzel egy kicsit óvatosan kell bánni. Gondolom, mindenki ismeri, talán sokan olvasták is John Bunyan *A Zarándok Útja* című könyvét, melyben a hagyományt úgy ábrázolja, mint egy kétarcú lényt, ami lehet jó is, rossz is. Igen, ez a leírás pontosan megfelel a valóságnak, a hagyomány pontosan ilyen. Most azért az egyszerűség kedvéért foglalkozunk csak a jó hagyománnyal. Én úgy érzem, ez ebben a gyülekezetben különösen is fontos, mint ahogy az is, hogy foglalkozunk ezzel a kérdéssel. Joggal vető-

dik fel a kérdés, hogy hogyan, mi módon legyünk büszkék örökségünkre. Elsősorban tisztában kell lenni az örökség értékével. Kezdjük a keresztyéni örökséggel. Ez az örökség kétezer éves. És amikor ezzel könnyen dobálózunk, néhanem értékelnénk kellő képen, akkor jusson eszünkbe, hogy sokan az életüket adták azért, hogy mi is megismerhessük az egy örök és igaz Istent. A mai világ ennek az örökségnek az értékét próbálja viszonylagossá tenni, relativizálni. Azonban ez nem lehet relatív, mert ez állandó és örök. Így van még akkor is, ha ez ma sokaknak nem tetszik. A világ szeretné ezt velünk sokszor elcseréltetni, de mi ne engedjük magunkat becsapni. Azok, akik a hit halálát jósolták, ma már csak történelemlékek lábjegyzeteiben szerepelnek, viszont a hit ma is milliók üdvbizonyossága. Ma már persze nem akarja senki megkövezni azokat, akik nem cserélik el örökségüket, de sokszor megbélyegzik, maradinak tartják, vagy egyéb oda nem illő jelzővel illetik a hitükhöz ragaszkodókat.

A másik nagy kérdés a reformátori örökség. Közeledve a reformáció ötszázadik évfordulójához, erről is érdemes néhány szót szólni. Ezt is el akarták tiporni, mint magát a keresztyénséget. De hitvalló őseink nem engedték, még akkor sem, ha az életükkel fizettek érte. Ebben az ötszáz évben sok minden benne van. És úgy, mint Nábót szőlője esetében, ha volt is benne egy-két szál gaz, de mégis érték volt. Ha volt is egy-egy félresiklás, de összességében a reformáció hozománya érték, büszkének kell rá lenni, hiszen azon túlmenően, hogy Isten üzene-

tét több millió emberhez juttatta el, akik élete megújult, az életnek számtalan területén ez, ennek az Igére való felszabdultsága nyitott új távlatokat, olyanokat, melyekre addig gondolni sem mertek.

Néhány gondolat erejéig érdemes megállni a családi örökség kérdésénél is, méghozzá hálaadással. Hogy voltak/vannak szüleink, nagyszüleink, akik által mi is megismerhettük a hitet, sokszor olyan időben is, amit a Biblia „alkalmatlan időnek” nevez.

Nábót azért ragaszkodott a szőlőjéhez, mert öröksége volt, de szerintem azért is, mert kedves volt számára. Ahhoz, hogy ez így legyen, sok-sok generáció szolgálatára, munkájára volt szükség. Voltak benne talán olyan tövek is, melyeket még a nagyapja ültetett, de a gyümölcsét még Nábót is élvezhette. Azonban biztos vagyok abban is, hogy Nábót ezt a szőlőt ugyanazzal az igyekezettel gondozta mint nagyapja, hogy amikor majd átadja utódainak, azoknak is kedve teljék benne. És ezzel a mi számunkra is példát mutat. Mert a lelki örökség most ránk van bízva. Mert az örökség bizonyos értelemben nem csak örökség, hanem egyfajta kölcsön utódainktól, éppen ezért ezt nekünk kell most gondozni, szépíteni, gyomlálni olykor, de mindig fejleszteni. És majd ettől függ, hogy utódaink hogyan fognak erre az örökségre tekinteni. Mert szükségük lesz rá, sőt azt lehet mondani, egyre nagyobb szükségük lesz ennek, a tőlünk kapott örökségnek az erejére. Mert amit a világ sokszor szép szavakkal kínál, sokszor nagyon veszélyes is lehet.

Ne feledjük el az újszövetségi példát

sem: talentumok bíztak ránk, kire több, kire kevesebb. Kire ilyen, kire olyan. Ezek a talentumok, melyek örökségünk részét képezik, mindenkinek másként adattak. De ahogy egy kórusban a hangok együtt adják meg a szólamot, úgy ezek a kegyelmi adományok is együtt, a gyülekezet közösségében lesznek igazán értékesek. Még ez sem mentesít minket azonban az egyéni felelősség alól, mert ami ránk bízott, azzal el kell

majd számolnunk. Persze nem mindig könnyű úgy sáfárkodni, ahogy Isten tőlünk azt elvárja, de éppen Őtőle lehet és kell ehhez erőt kérni. Nábót biztosan sokszor elfáradt szólóje gondozásában, akár milyen kedves is volt neki, de mindig megújult erővel tudta az ültetvényt gondozni, mert Istentől kérte el az erőt és a kitartást, amit meg is kapott.

Amen

(Elhangzott 2010. január 24-én)

PILINSZKY JÁNOS: FRANCIA FOGOLY (1947)

Csak azt feledném, azt a franciát, kit hajnalfele a szállásunk előtt a hátsó udvar sűrűjében láttam lopódzani, hogy szinte földbe nőtt. Körülkutatva éppen visszanézett, s hogy végre biztos rejteket talált: övé lehet a zsákmánya egészen! Akármilyen lesz is, nem mozdul odább.

S már ette is, már falta is a répát, mit úgy lophatott rongyai alatt. Nyers marharépat evett, de a torkán még alig ért le, jött is a falat; és undorral és gyönyörrel a nyelvén az édes étel úgy találkozott, mint telhetetlen testi mámorukban a boldogok és boldogtalanok!

Csak azt a testet, reszkető lapockát, a csupa bőr és csupa csont kezét, a tenyerét, mely úgy tapadt a szájra és úgy adott, hogy maga is evett! Az egymás ellen keserülő szervek reménytelen és dühödt szégyenét, amint a végső összetartozást is önönmaguktól kell, hogy elvegyék!

Az állatian makogó örömről a suta lábát ahogy lemaradt, és semmisülten kuporgott a testnek vad gyönyöre és gyötrelme alatt! A pillantását, - azt feledném egyszer! Ha fuldokolva is, de falt tovább, és egyre még, és mindegy már akármit, csak enni bármit, ezt-azt, önmagát!

Minek folytassam? - Örök jöttek érte; a szomszéd fogolytáborból szökött. S én bolyongok, mint akkor is a kertben az itthoni kert árnyai között.

A jegyzetembe nézek és idézem: „Csak azt feledném, azt a franciát...” S a fülemből, a szememből, a számból a heves emlék forrón rámkialt:

„Éhes vagyok!” - És egyszeriben érzem a halhatatlan éhséget, amit a nyomorult már réges-rég nem érez, se földi táplálék nem csillapít. Belőlem él! És egyre éhesebben! És egyre kevesebb vagyok neki! Ki el lett volna bármi eleségen: most már a szívemet követeli.

A verssel az auschwitz-birkenau-i haláltábor 1945. január 27-i felszabadítására emlékezünk. A táborban 1,1 millió embert öltek meg.

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 16.00-tól (a téli időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Éles György lkp. a követ-kező telefonszámon érhető el: **+420/776/387179**.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Nemzetiségek Háza magyar irodájában (Vocelova 3, Prága 2), vagy egyéb megegyezés szerinti helyen.

(mille.doremi@gmail.com)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– Az eheti és elmúlt heti perselypénzzel gyülekezetünk is bekapcsolódik az SzRKE Diakóniai Központjának gyűjtésébe, melynek célja a **Haiti földrengés áldozatainak megsegítése**. Emlékezzünk meg azokról, akik a földrengés okozta csapások terheit szenvedik, alázatos szívvel és hálát adva Istennek azért, hogy bennünket ezidáig elkerültek ezek a természeti csapások.

A gyűjtés február 5-ig tart. Az adománygyűjtés egyéb módjairól, lehetőségeiről a **diakonia@reformata.sk** e-mail címen lehet érdeklődni.

– Gyülekezetünk lelkipásztora szeretné beindítani a **rendszeres, konfirmációra felkészítő hitoktatást**. Ennek részletes tervezetét az ÜZENET következő számában közöljük le. Az alkalmak minden érdeklődő számára nyitottak lesznek.

BÖLCSESSÉG

Az egészséges keresztyén hasonlít ahhoz a kőhöz, amelyet ha bedobnak a hamis tanítások pocsolójába, jóllehet nedves lesz, de semmit nem vesz magába. Egy egészségtelen lélek viszont olyan mint a száraz szivacs, mindent mohón magába szív és megtart.

(C. H. Spurgeon)

Az ÜZENET
szerkesztősége ezúton köszöni
gyülekezetünk első lelkészének,
Tóbiás Attilának hetilapunk
kiadásának támogatására
szánt adományát.

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP